

Hij weg. Zo zochten het maar uit aan de zee. Hem niet meer gezien.

Je zou kunnen zeggen, dat hij in die storm gewoon overboord geslagen was.

Hij zat nu veilig thuis. Nou ja: hij zat helemaal alleen. Iedereen was hem teveel. Dat de mensen in het dorp op de Veluwe net zo kerks waren als in Katwijk, dat moesten ze zelf weten. Hij had zijn eigen geloof. Hij ging het bos wel in.

Maar zat hij wel thuis?

Hij zat alleen en niemand zeurde aan zijn hoofd.

Maar zat hij thuis?

Hij was overboord geslagen. Hij kon afgelopen zondag zijn huisje nog bereiken, maar was hij thuisgekomen?

Zijn naam stond niet op de scheepsplaten bij Hotel Savoy. Hij leefde immers nog.

Maar hij zou net als zoveel anderen niet meer thuis komen.

Over een paar weken zou de kaart weer komen.

"Jongen, het is bijna kerst..

Je wilt Gods woord toch niet missen.

Thuis staat altijd voor je open."

Er had zomaar een tak op hem kunnen vallen met die storm in het bos. In het buitenland waren diverse doden te betreuren geweest om die reden.

Was hij thuis?

Voor hij het wist was hij naar het station in de stad gegaan.

Enkele reis Leiden.

"Jongen, je wilt Gods woord toch niet missen."

Op het station in Leiden was het wel even zoeken. Er was ook zoveel veranderd.

Het zou niet meevallen, maar hij had niet voor niets een enkele reis genomen.

Hij wilde naar huis. Die Engelsen zouden nooit meer

thuiskomen, maar hij was uit de storm van tien jaar geleden

door de storm van afgelopen zondag in rustig vaarwater gekomen.

Gek hè.

Hij wilde naar huis. Hij wilde naar zijn moeder en zijn vader.

Hij wilde naar de kerk. Naar Gods woord.

Hij had eindelijk de bus te pakken.

Het is woensdag 28 november 2012.

Wie had dat gedacht: hij naar Katwijk. Hij naar huis.

Hijzelf allerminst.

Net elf uur. Hij stapte uit op het Vuurbaakplein.

Het regent.

Boven zee staat de regenboog.

Katwijk aan Zee, 28-11-2012

Vrachtwagenchauffeur: Ik durf niet meer onder Zijn vleugels weg

Trucker Arie Stok: „Sinds mijn achttiende ben ik vrachtwagenchauffeur. Ik werk bij Zijderveld Fourage in Alblasserdam en vervoer metaal en oud ijzer in onder meer de Benelux. Doordeweeks ben ik meestal van huis. Altijd op een vaste plek werken, is niets voor mij. Ik ben een globetrotter. Ik houd van het contact met mensen. In de vrachtwagen luister ik geregeld naar Groot Nieuws Radio. Gospels zijn mooi, zang uit Urk vind ik ook prachtig. Mijn vrouw Anneke en ik kregen vijf kinderen. Die zijn inmiddels de deur uit. Onze oudste, Heidi, trouwde in

Schotland met een evangelist. Hij gaat daar van deur tot deur om het Evangelie te brengen.

Door Anneke, ze is een halfjaar jonger dan ik, kwam ik tot geloof. Ze hoefde me niet als ik niet in God zou geloven. In het verleden hebben we in Rotterdam voor Naar House geëvangeliiseerd onder jongeren. Anneke was daar heel actief mee bezig.

Rond haar veertigste kreeg mijn vrouw de ziekte van Parkinson. Anneke zit al jaren in een rolstoel en slikt veel medicijnen. Vorige week (september 2017 red.) is ze naar verpleeghuis Waerthove in Sliedrecht overgebracht. Daar zorgen ze goed voor haar.

Twee jaar geleden onderging ze een zogeheten DBS-operatie, waarbij je elektrodes in je hoofd krijgt. Haar toestand zou dan moeten verbeteren. Dat is bij Anneke niet gebeurd. Integendeel. Het leven is haar tot last geworden. Ze sleept zich door de dagen heen. Ze kan niet meer zelfstandig naar het toilet.

In Bleskensgraaf zijn we verbonden aan de hervormde gemeente. Sinds die DBS-operatie lijkt mijn vrouw haar geloof kwijt te zijn. Vroeger keek ze reikhalzend uit om naar de hemel te gaan, naar de Heere Jezus. Maar nu voelt mijn vrouw niets meer. Ze zegt: „Ik voel me door God in de steek gelaten.“ Dan antwoord ik: „Je geeft de verkeerde de schuld.“ Satan, die lacht. Ik weet echter dat God met Anneke meelijdt. Sterker, Hij lijdt nog harder. Nee, er is geen afval der heiligen. Al voelt Anneke God niet meer, zij is wel in Hem geborgen. Ons wereldje is klein geworden. Doordeweeks ben ik op pad voor de baas, in het weekend help ik mijn vrouw. Anneke zegt weleens: „Geniet van je werk, probeer je zorgen een beetje los te laten.“ Ik geniet wel van mijn werk, maar mijn vrouw gaat in gedachten toch altijd mee. Toen we trouwden, hebben we ja tegen elkaar gezegd. Tegenslag zit ook in het recept. Wat haar is overkomen, had mij ook kunnen treffen. Zelf ben ik niet opstandig. Ik weet niet wat Gods bedoeling is. Ik durf geen stap meer onder Zijn vleugels vandaan. Ik weet ook: Zoek de Heere Jezus in de dagen dat het je goed gaat. Als je ziek bent, heb je daar meestal geen zin in. Klamp je aan Hem vast.“

(Eerder verschenen in het Reformatorisch Dagblad.)

J. Visscher

20-10-2016

Colofon

Financieel

NL32 INGB 0003 8818 69 t.n.v. Chauffeurs Evangelisatieteam Holland

Deze rekening is voor betalingen van rekeningen giften voor Evangelisatiematerialen: (traktaten, Nieuwe Testamenten enz.)

NL76 INGB 0000 8151 98 t.n.v. Penn. NGW

Dit rekeningnummer is voor levensonderhoud en vervoerskosten van Martien en Nita:

Vermeld u er a.u.b. bij: voor Chauffeursevangelisatie.

WEGWIJZER DECEMBER 2017

C.E.H.
Postbus 8613
5605 KP Eindhoven

PostNL
Port Betaald

Geliefde broeders en zusters in de Heere, Familie en Vrienden

Het afgelopen jaar is het werk onder de chauffeurs rijk gezegend, leest u maar de samenvatting van dit jaar:

Nieuw werk in Brazilië

We zijn dit jaar in maart begonnen met een reis naar Brazilië. We gingen voor een bezoek aan de kinderen Elías & Esther met Joana en Raoul. Het was dus een familiezaak, maar tot

onze verrassing werd het ook iets anders. Op een dag ging ik met Elías naar vrachtwagenchauffeurs op parkeerplaatsen. Elías, zoon van een vrachtwagenchauffeur, vond dit zo leuk dat hij vrijwel meteen besloot om dit parttime te gaan doen. Ineens hadden we

een Braziliaanse tak! Wij sturen hem het materiaal: Nieuwe Testamenten en traktaten en Elías verdeelt ze. Hij doet dit naast zijn andere parttime werkzaamheden als voetbaltrainer en als evangelist (samen met Esther) in de favela's (townships) rond de stad Sumaré waar ze wonen. Foto: Elías met chauffeur die een N.T Van hem heeft gekregen.

Groot-Brittannië

In april / mei waren we aan de overkant van de Noordzee: we reisden via Duinkerken in Frankrijk, landden in Dover en gingen westwaarts naar Exeter en vervolgens via de M5 en M6 naar Glasgow en Edinburg. We hadden in Stonehouse een fijne avond met de mensen van 'On Glory Road' die in het Verenigd Koninkrijk onder de chauffeurs werken. Daarna reden we over de Motorwegen via Londen weer naar Dover. Daar namen we de veerboot terug en reden naar huis door Frankrijk en België. Tijdens deze reis hebben we meer nieuwe testamenten en traktaten uitgedeeld dan ooit tevoren tijdens een Engelandreis.

Nederland

Half mei en juni reden we 'rond de kerk': We maakten een rondje Nederland verspreiden Boeken, Nieuwe Testamenten, en Traktaten. Ook bezochten we verschillende zieken in het hele land. Ook zijn er als we thuis komen aanvragen voor Nieuw Testamenten en/of CD 's en

Bijbelstudiemateriaal die we dan verzenden.

Foto: pakjes voor verzending naar een aantal landen in oost Europa.

Scandinavië

Eind juli en het eerste deel van augustus waren we in Noord-Europa, op reis door Duitsland, Denemarken, Zweden, Noorwegen en Finland. Het was ongeveer 8 jaar geleden dat we voor de laatste keer op de Noordkaap waren en ik wilde daar graag nog eens naartoe. We hebben daar een paar dagen voor genomen. Geweldig! Ondanks dat we geen winterkleding bij ons

hadden... We bezochten ook onze vertegenwoordiger voor Zweden en zijn gezin in Tingsryd.

Foto 's: Nita, zo dik mogelijk ingepakt bij 2 graden in augustus Marcus Lennartson met zijn vrouw Anet en dochters Ida en Fia.

Frankrijk

In september begonnen we aan een reis naar Frankrijk, Zwitserland en Italië, maar het ging een beetje anders dan we verwachtten. De weg van Lyon naar Genève heeft vrij steile stukken. En daar begon het: de motor ging in de 'veilige modus' lopen. Dat gebeurt automatisch bij een motorprobleem. Hij wilde, helling op, niet sneller meer dan 25 km/u. We besloten terug te gaan. Nadat we omgekeerd waren liep de motor weer goed, maar een paar uur later ging hij opnieuw in de 'veilige modus'. We besloten een rondje Frankrijk te maken en zoveel mogelijk in de vlakke streken te blijven. We reden zuidwaarts en volgden de voet van de Pyreneeën richting Bordeaux en vervolgens naar het noorden. Verschillende keren ging de motor een tijdje in de 'veilige modus', maar dat was niet zo erg omdat we meestal redelijk vlak reden. In Nederland is hij gerepareerd. Er zat een haarscheur in het inlaatspruitstuk die werd vervangen.

Chauffeursdag

Op de eerste zaterdag van oktober hadden we onze jaarlijkse Chauffeursdag in Almere. Deze dag sloot ons evangelisatie werk voor dit jaar af. Daarna waren we vijf weken op vakantie in Portugal en Spanje. We houden ervan om de zomer een beetje op te rekken. Achteraf was het begin een beetje eng. We reden vanuit Porto naar het zuiden en op een moment zagen we links en rechts van de Autoweg het bos in brand staan. Op dat moment wisten we niets van de enorme bosbranden die veel levens hebben

gekost in Noord-Portugal. Dat hoorden we pas later. We waren ook niet bang want we bedachten dat als het gevaarlijk was, de weg wel zou zijn afgesloten.

Foto: de zon die niet door de dikke rook heen kon komen.

Dankbaar zijn we voor:

- De vele traktaten en nieuwe testamenten die we dit jaar hebben verspreid. Meer dan enig jaar hiervoor.
- De nieuwe tak in Sumaré, in de provincie São Paulo, Brazilië.
- In het verleden was het vaak moeilijk om nieuwe testamenten te vinden in een aantal vreemde talen zoals de Baltische talen en enkele andere uit Moslimlanden. We hebben een andere leverancier gevonden die deze talen altijd op voorraad heeft. Dit is een grote zegen.
- We hebben al een aantal jaren broeders en zusters, die geen chauffeur zijn, die regelmatig naar de parkeerplaatsen in hun omgeving gaan.

Gebed:

- Voor het werk in Brazilië: voor de nodige financiën. Voor de kosten van transport naar de parkeerplaatsen; voor de traktaten; voor de Nieuwe Testamenten.
- Voor hier in Nederland: De volgende paar maanden dat we thuis zijn en er allerlei administratieve werkzaamheden thuis gedaan moeten worden. Nieuw materiaal ontwerpen. Bewaring op onze wegen in Nederland als we bezoeken afleggen.

Nita en ik groeten u allemaal hartelijk in de naam van de Heere Jezus. Hartelijk dank voor alle steun die wij op allerlei terreinen, uw gebeden en materiele- en financiële steun ook dit jaar van u mochten ontvangen.

MARANATHA

Martien, ook namens Nita.

Hoi allemaal

Voor dit decembernummer eens heel iets anders. Sinds een aantal jaren verzorgen mijn vrouw en ik tezamen kerst- en paasverhalen. (Ik schrijf en zij leest voor). Aangezien 'thuiskomen' voor ons alleen een bekend woord is, dacht ik nu eens een van die verhalen op te sturen. Dit verhaal heb ik in 2012 geschreven. Krantenbericht, storm en regenboog waren echt. De rest is verhaal.

THUISKOMEN

Een krantenbericht:

Binnenland 26 november 2012

Een lichaam van de twee mannen die vanmiddag van een Brits vrachtschip overboord zijn geslagen op de Noordzee, is gevonden. De andere man is nog niet gevonden, voor zijn leven wordt gevreesd.

Medewerkers van de Kustwacht en de Koninklijke Nederlandse Reddingsmaatschappij (KNRM) zijn nog naar de andere man op zoek. De storm bemoeilijkten de omstandigheden: golven zijn wel tien meter hoog en het is donker. Twee reddingsboten zijn zonder resultaat teruggekeerd, twee helikopters bleven in de lucht.

Het woei heel hard. Zo hard maakte je niet vaak mee in de streek, waar hij woonde. De wind ging zo tekeer, dat de bomen en de takken ver doorbogen en hier en daar zag hij al afgebroken takken op de grond liggen. Het werd gevaarlijk in het bos, waarin hij wandelde. Hij wandelde vaak door dit bos. Eigenlijk elke zondagmorgen wel. Dit bos was een soort schuilplaats voor hem. Dit bos was op zondagmorgen rustig. Toeristen waren er nog niet en de dorpsbewoners zaten op zondagmorgen massaal in de kerk. Hij niet. Hij zat niet in de kerk. En toch was hij blij, dat hij hier woonde in dit dorp op de Veluwe. Elke zondagmorgen had hij zo zijn eigen kerkdienst. Zomaar in het bos, zonder God en zonder bijbel, maar wel in de prachtige natuur. Sommige lanen in het bos deden hem denken aan kathedralen. Dat vond hij mooi, daar genoot hij van. De natuur en het bos: dát was zijn geloof. Maar nu leek het wel of die kathedralen op instorten stonden. Steeds meer takken vielen op de grond. Hij moest goed oppassen om niet geraakt te worden. Nog een klein stukje, dan was hij bij de spoorwegovergang en dan kwam hij in het open veld. Dan kon hij ondanks de wind weer rustig naar huis lopen en zou hij thuis zijn voordat de kerkdiensten afgelopen waren. Geen kerkvolk om je heen!

Bij het spoor was het echter al een drukte van belang. Er stonden politieauto's en ook de brandweer was erbij. Er waren bomen tegen de bovenleiding aangevallen en de draden lagen op de grond. Met rood-witte linten was de omgeving afgesloten. "U mag er niet door mijnheer", zei een politieman. "Te gevaarlijk met die stroomdraden op de grond. U moet wachten of omlopen." Hij koos voor het laatste. Dan maar omlopen. Dat kostte welgeteld twee hele uren. De kerken waren allang uit en de mensen thuis. En hij was nog onderweg. Wat een zondag! Om niet snel te vergeten.

Het is maandag.

Het is een stuk rustiger.

Even de krant erbij. Kijken of er iets staat over de storm. Ja hoor en ook de bomen op het spoor.

Wat zal er nog meer gebeurd zijn?

Hij leest de krant.

Een lichaam van de twee mannen die vanmiddag van een Brits vrachtschip overboord zijn geslagen op de Noordzee, is gevonden. De andere man is nog niet gevonden, voor zijn leven wordt gevreesd.

Hij stopt met lezen.

Dit bericht doet hem meer, dan dat hij toe wil geven.

Berichten over de zee en de foto met de golven, die over de pier van IJmuiden spatten slaat hij eigenlijk altijd over. Het kwam door die bomen op het spoor, dat hij dit bericht toch gelezen had.

Maar toch.

Hij maakt een beweging met zijn schouders om zijn gedachten van zich af te schudden.

Nee, nu niet verder denken. Hij zit hier goed in de bossen.

Hier heeft hij het naar zijn zin. Hier valt niemand hem lastig.

Hier kan hij naar zijn eigen kerk: de kathedraal van bomen.

Hier is hij eigen baas. Hier wordt niet steeds gezegd, dat je nooit weet of je van zee nog thuis zult komen.

Trouwens: hoelang was het geleden, dat een vissersschip met "KW" op de boeg vergaan was? Wat zeurden ze toch om daar steeds maar weer op terug te komen. En je dan nog bang maken met het geloof ook: je zou onvoorbereid sterven. Nou en. Sterven deden we toch allemaal, daar hoefden ze hem niet mee lastig te vallen.

Het was trouwens wel een heel heftige storm geweest. Hij had wel tien kilometer om moeten lopen en was kletsnat en doodvermoeid thuisgekomen.

Hij was thuisgekomen.

Die twee Engelsen zouden nooit meer thuiskomen.

Nee, hun schip was niet vergaan. Maar de zee had deze twee wel opgeëist.

Waarom blijft dit bericht nu in zijn gedachten rondspoken.

Hoeveel jaar is hij al weg uit Katwijk?

De zee en de gevaren horen echt niet meer bij zijn leven, hier in de bossen.

Maar hij was thuisgekomen.

En die twee Engelsen zouden nooit meer thuiskomen.

Hij denkt na. Hij ziet in gedachten toch het beeld van het vrouwtje voor de Oude Kerk aan de Boulevard.

Hij heeft op internet ook wel het nieuwe monument gezien vlakbij Hotel Savoy. Die scheepsplaten met al die namen...

Zullen de namen van die twee Engelsen ook ergens opgeschreven worden?

Niet aan denken: hij is veilig thuisgekomen.

Is hij wel veilig thuisgekomen?

Hij is al meer dan tien jaar niet thuis geweest.

Je zou kunnen zeggen, dat de storm hem overboord had geslagen.

Nou ja: figuurlijk dan. De storm van het leven.

Het was aan het eind van het jaar en dan werden in de kerk de namen opgelezen van hen, die overleden waren.

En dan kwam het verhaal weer: "Je opa..."

Ja, nou en. Hoelang geleden is hij nu al op zee gebleven??

En dan dat waarschuwen voor de eeuwigheid.

Had hij al niet genoeg aan zijn hoofd? Moest hij niet zien een diploma te halen. Moest hij niet ergens werk zien te vinden.

Moest hij er niet voor zorgen, dat hij in het middelpunt bleef staan van de vriendenkring. Moest hij het mooiste meisje van Katwijk niet als verkering hebben.

Woest was hij het huis uitgestormd op die zaterdag voor de kerkdienst met de namen.

Waar eerst naartoe? Hij wist niet eens meer de namen van de Katwijkse cafés. Hij was ergens naar binnen gestommeld en zag 'zijn' mooiste meisje... met een ander: stuurman op een grote vriestrawler. Daar kon hij zonder baan nooit tegenop.

Ja hoor: zo trouw kun je zijn.

Naar buiten, terug naar huis. Met heel veel herrie wat spullen bijeengepakt; een schreeuwende vader en een huilende moeder.